

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Neigerné dr. Vejkey Klára ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű felperes neve (I.rendű felperes címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (II.rendű felperes címe) II. rendű felperesnek, dr. Mendlik György ügyvéd (címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, sajtó-helyreigazítás iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2008. március 18. napján meghozott, 19.P.20.804/2008/13. számú ítélete ellen a felperesek részéről 17., az alperes részéről 16. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja és az elsőfokú bíróság által elrendelt helyreigazítás szövegének harmadik bekezdésében foglaltak helyett az alábbi helyreigazítás közzétételére kötelezi az alperest:

„-valótlanul állítottuk, hogy az ... vizsgálat során a I.rendű felperes neve, illetve elnöke által nyújtott valótlan adatszolgáltatással kapcsolatban felmerült, hogy bűncselekmény történt.”

A harmadik bekezdésben elrendelt helyreigazítás ezt meghaladó részében a keresetet elutasítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget. Kötelezi a II. rendű felperest és az alperes által szerkesztett lapot kiadó ...-ét, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra fizessenek meg 8.000 - 8.000 (nyolcezer - nyolcezer) forint fellebbezési illetéket. A további le nem rótt 8.000 (nyolcezer) forint fellebbezési illetéket az I. rendű felperes illetékmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A ... című lap ...-i számában „...” főcímmel, „...” felvezetővel jelent meg ... írása, amely az I. rendű felperes működésével foglalkozott. A cikk a ... honlapon is megjelent „...” címmel.

A felperesek a cikkekre levélben reagáltak, amelynek döntő részét közzétették az alperesi lap ...-i számában a levelezési rovatban.

Ezt követően a felperesek 2008. január 30-án helyreigazítási kérelmet terjesztettek elő, amelyben 13 pontban sérelmezték a cikkben közölteket.

Az alperes a helyreigazítási kérelemben foglaltaknak nem tett eleget, ezért a felperesek 2008. február 19-én kereseti kérelmet nyújtottak be, amelyben sajtó-helyreigazítás közzétételére kérték kötelezni az alperest a hetilapban és a honlapon közölt valótlan tényállítások és a való tények hamis színben való feltüntetése miatt.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a II. rendű felperes saját nevében nem terjesztett elő helyreigazítási kérelmet, a megyei bíróság elnöke nem jogosult a megyei bíróság képviselőjére. Vitatta, hogy a megyei bíróság felléphet a helyi bíróságokat érintő közlések miatt.

Hivatkozott arra, hogy a cikkben megjelentek megfelelnek a valós tényeknek, az állításokat hivatalos dokumentumok támasztják alá. A véleménynyilvánításokat a felperesek nem sérelmezhetik, a kisebb pontatlanságok pedig nem befolyásolják a felperesek megítélését.

Az elsőfokú bíróság ítéletével helyreigazítás közzétételére kötelezte az alperest, amely szerint a ...-én közzétett „...” című közleményben

- valótlanul híresztelték, hogy a I.rendű felperes neve területén 32 vagy 28 alkalommal nem engedtek volna szabadon olyan gyanúsítottakat, akiknek büntethetőségi határideje már lejárt,

- valótlanul híresztelték, hogy a I.rendű felperes neve elnöke újabb megbízást adott volna a ... elnökének,

- azt a valós tény, hogy egy esetben ..., az ... akkori elnöke valótlan adatszolgáltatást rótt a megyei bíróság, illetve elnök terhére, abban a hamis színben tüntették fel, hogy a megyei bíróság elnöke vonatkozásában bűncselekmény alapos gyanúja, a megye vonatkozásában pedig bűncselekmény-gyanús statisztikai manipulációk történtek volna.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az I-II. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesi jogi képviselőnek egyetemlegesen 50.000.-Ft perköltséget. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le

nem rótt 21.000.-Ft illetékből a II. rendű felperest 7.000.-Ft, az alperes által szerkesztett lapot kiadó ...-t 7.000.-Ft megfizetésére kötelezte a Magyar Állam javára, külön felhívásra, míg a további 7.000.-Ft illetékről úgy rendelkezett, hogy azt az I. rendű felperes illetékmentessége folytán a Magyar Állam viseli.

Az ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság elsőként az alperes által hivatkozott eljárásjogi kérdésekre tekintettel a Pp. 342. § (1) bekezdése, a Pp. 343. § (1) bekezdése, valamint a Legfelsőbb Bíróság PK 13. számú állásfoglalása és a Pp. 3. § (2) bekezdése alapján azt fejtette ki, hogy a helyreigazítási kérelem a II. rendű felperes saját személyében is előterjesztett kérelmének is minősül. Figyelemmel volt arra is, hogy a II. rendű felperes egyidejűleg az I. rendű alperes (helyesen I. rendű felperes) törvényes képviselője is, tehát egyazon személyről van szó ebben a tekintetben. A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 1997. évi LXVI. törvény (Bszi.) 20. § (2) és (3) bekezdése, 39. § j) pontja, 63. § (1) bekezdés m) pontja, a megyei bíróság alapító okirata valamint a 7/1999. OIT határozat 6. §-a alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a II. rendű felperes sajtó-helyreigazítási ügyben jogosult az I. rendű felperes képviseletére, ennek megfelelően helyreigazítási kérelem előterjesztésére vagy képviseleti meghatalmazás adására, sajtó-helyreigazítási eljárás megindítására. A Bszi. 19. § (5) bekezdése alapján a helyi és munkaügyi bíróság nem jogi személy, így sajtó-helyreigazítási perben sincs perbeli jogképessége. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a bíróságok szintjeinek figyelembevételével a megyei bíróság, mint önálló személyiséggel és perbeli jogképességgel rendelkező személy, szervezeti egységei nevében jogosult helyreigazítást kérni. Minderre figyelemmel a felperesek keresetét érdemben vizsgálta.

Mivel az alperes ellenkérelmében vitatta a sajtószerv objektív felelősségét, az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a Ptk. 75. §-ban deklarált általános személyiségi jogi jogvédelem objektív felelősségi mércét határoz meg, amely megfogalmazódik a Ptk. 79. §-ában is. Rámutatott, hogy a Ptk. 79. § (1) bekezdése törvényi rendelkezésként tartalmazza azt, hogy a sajtószervet a híresztelésért is felelősség terheli, ami a mástól származó értesülés továbbadását jelenti. Így tehát egyértelmű törvényi rendelkezések is szabályozzák a sajtószerv objektív felelősségét a Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalásán kívül.

Ezt követően az elsőfokú bíróság kitért az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB és a 36/1994. (VI. 24.) AB határozataiban rögzítettekre, amelyekkel összefüggésben megállapította, hogy a bíróság közintézmény, így tevékenysége nyilvánvalóan kritizálható. A megyei bíróság elnöke pedig ebben a funkciójában közszereplőnek minősül, ezért szakmai tevékenysége, irányítási munkája szintén kritika tárgyát képezheti.

Ezt követően a perben sérelmezett kitételek vizsgálatát a helyreigazítási kérelemben foglaltak szerint végezte el, figyelemmel arra, hogy a keresetet a

felperesek az elsőfokú bíróság bővítés tilalmára vonatkozó tájékoztatása után a kérelemben foglaltak szerint tartották fenn.

Az elsőfokú bíróság a perbeli cikk címeiben szereplő azon közlések tekintetében elutasította a kereseti kérelmet, miszerint a I.rendű felperes neve területén bírósági zűrök, botrányok, igazságszolgáltatási anomáliák keletkeztek volna, amelyeket a bíróság részéről titokban tartottak (1. pont). Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a cikkben leírt események minősítéséről, értékeléséről volt szó ebben az esetben, amelynek során az írás nem lépte túl a véleménynyilvánítás tágabb határait. Megállapítása szerint nem azt állította a cikk, hogy az ... nem értesült a problémákról, mivel éppen az ... cselekvésének oldaláról elemezte a történeteket. A véleményalkotás szintjén pedig kifejthető volt olyan vélemény, hogy a szélesebb nyilvánosság előtt ezek a problémák nem voltak ismertek.

Az elsőfokú bíróság véleménynyilvánításnak minősítette azt a cikkbeli leírást is, hogy 2001. után a besegítést követően a helyi ítéseknek nem sikerült volna felvenniük a tempót (2. pont), és erre tekintettel a felperesek helyreigazítási igényét elutasította, megjegyezve azt is, hogy nincs érdemi mérőszám arra nézve, hogy mi tekinthető „megfelelő” tempónak a bírák teljesítményének értékelésére.

Nem tartotta alaposnak a felperesek keresetét azon közlés tekintetében sem, hogy a problémákat kizárólag a bírósági státuszok számával lehetne leírni, illetve hogy voltaképpen elegendő a bírói státusz, csak nagy a fluktuáció (3. pont), figyelemmel arra, hogy a kifogásolt kijelentés gyakorlatilag ugyanazt tartalmazza, mint amire a helyreigazítási kérelem irányult.

A felperesek sérelmezték azt a cikkbeli közlést, miszerint 2000. év végére a I.rendű felperes neve teljesen anyagi csődbe jutott. (4. pont) Az elsőfokú bíróság a becsatolt okiratok alapján azt állapította meg, hogy az ... valóban súlyosnak találta a kialakult helyzetet, bár ennek csődként való leírása túlzónak tekinthető, azonban nem lépi túl a megengedett véleménynyilvánítás kereteit. Rámutatott, hogy a válaszlevél közlésével a sajtószerv nem tett eleget önkéntes helyreigazítási kötelezettségének.

Az elsőfokú bíróság helyreigazítás közlésére kötelezte az alperest a perbeli írás azon megfogalmazása miatt, mely szerint a feltárt pénzügyi nehézségekkel kapcsolatban annak ellenére mellőzte az ... a fegyelmi indítását, hogy korábban az is elhangzott: ami történt, bűncselekmény (5. pont). A rendelkezésre álló adatokból kitűnően az ... részéről rögzítették az adatszolgáltatás nem valós voltát, de az ténylegesen nem merült fel, hogy bárki is bűncselekményt követett volna el, sem büntetőfeljelentést nem tettek a vizsgálatot követően, sem pedig fegyelmi eljárást nem indítottak. Az alperesi közlés alkalmas volt olyan hamis látszat keltésére, mintha egy eltusolt bűncselekményről lenne szó. A sajtószerv pedig nem hivatott annak mérlegelésére és eldöntésére, hogy valóban történt-e bűncselekmény, ezért ezzel kapcsolatban hamis látszatot sem kelthet.

Az elsőfokú bíróság helyt adott a felperesek kereseti kérelmének abban a vonatkozásban is, amely a cikk azon közlését sérelmezte, hogy a bíróság

mulasztásából 32 alkalommal nem engedtek volna szabadon olyan gyanúsítottakat, akik büntethetőségének határideje már lejárt (6. pont). Megállapította, hogy objektíve valótlán közlés történt, nem volt arról szó, hogy bírósági hibából bárki is több időt töltött volna börtönben, mint a kiszabott büntetés, és ez a közlés a felperesek megítélésének szempontjából nem tekinthető lényegtelennek. Rámutatott, hogy a sajtószerv felelőssége akkor is fennáll, ha az alapul szolgáló tanulmányt betűhíven idézte a cikkben.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperesek keresetét az akták felkutatásával, rekonstruálásával kapcsolatos közlés tekintetében. (7. pont) Kifejtette, hogy önmagában 6 akta felkutatásának kötelezettségéből túlzónak tűnik az olyan tartalmú megállapítás, miszerint az egész megye bíróságainak működése kaotikusnak minősíthető emiatt, ugyanakkor a túlzó, érzelemtől vezérelt megállapítások is véleménynyilvánításnak minősülhetnek és ebben a tekintetben az alperes nem lépte túl a véleménynyilvánítás alkotmányosan megengedett határait. Helyreigazítási perben pedig az nem vizsgálható, hogy a cikk szerzőit milyen indítékok vezérik bizonyos események vonatkozásában, amikor ilyen erőteljes jelzőket használnak.

Elutasította az elsőfokú bíróság a felperesek azon kereseti kérelmét is, amelyben azt a közlést sérelmezték, hogy az igazságügyi tárcánál kormányzati dokumentumok alapján felmerült a II. rendű felperes leváltásának lehetősége és eshetőlegesen ... biztos kinevezése a megye élére. (8. pont) Az elsőfokú bíróság a tényállás alapjául elfogadta a cikk alapjaként szolgáló tanulmány készítőjének, ...nak a tanúvallomását, aki bár érdektelen személynek tanúként nem volt tekinthető, de az érintett kérdésben az előadása hitelt érdemlő volt. A cikk nem állított többet, mint hogy ilyen elképzelés a minisztérium belső munkája során felmerült, ezt pedig az alperes igazolni tudta, ezért a helyreigazítási kérelem nem volt alapos.

A felperesek által sérelmezett azon közlés tekintetében, miszerint az ... 2004. májusában született azon döntését, amely a célvizsgálati jelentés elfogadására vonatkozott, a cikk úgy írta le, mintha az ... szemet hunyt volna a történetek felett, szintén nem találta megalapozottnak amiatt, hogy a felperesek keresetösségi joga ebben a körben hiányzik, mivel ez a közlés kifejezetten az ... tevékenységére vonatkozott (9. pont).

A bírósági elnökök kinevezésével (10. pont) összefüggésben előterjesztett kereseti kérelmek körében az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a jelen per kereteit meghaladja az, hogy a bíróság egy-egy helyi bíróság teljesítménymutatóit akár saját viszonylatukban, akár országos viszonylatban értékelje, ezért a bíróság nem foglalt állást ebben a vonatkozásában, és az erre vonatkozó kérelmet elutasította. Ugyanakkor a ... elnökének ismételt kinevezésével kapcsolatos keresetet megalapozottnak tartotta, ugyanis itt valótlán tényállítás történt, amelynek a súlya nem jelentéktelen, hiszen azt hangsúlyozta a cikk, hogy a II. rendű felperes súlyosan kifogásolható lépést tett. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint önmagában nem érinti a sajtószerv felelősségét az, hogy hivatalos okirattól idézett. Nem osztotta azt az álláspontot, hogy a sajtószerv feladata nem

lehet, hogy az onnan származó adatot bármely más forrásból ellenőrizze, ugyanis a sajtótörvényből fakadó kötelezettség a sokoldalú tájékozódás, a források ellenőrzésének kötelezettsége. Azt pedig ellenőrizni lehetett volna, hogy ki a ... elnöke.

Az elsőfokú bíróság helyt adott a felperesek azon keresetének is, amely azt kifogásolta, hogy részükről bűncselekmény-gyanús statisztikai manipulációk történtek volna. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem a sajtószerző feladata a bűncselekmény alapos gyanújának megállapítása, és érdemben adat arra nézve nem merült fel, hogy a nem valós adatok közzétételére szándékosan került volna sor, tehát szándékos manipuláció történt. (11. pont)

A felperesek keresetükben sérelmezték azt a megállapítást is, hogy a megyei bíróság életét, a helyi bíróságok munkáját éveken át eltöltött botrányos események jellemezték volna. Ezt a keresetet az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak. Egy erőteljesen megfogalmazott véleményről van ugyanis szó, amely bulvár ízű megfogalmazást tartalmaz, de nem lépi túl a véleménynyilvánítás közszereplőkkel szemben alkalmazható tágabb határait (12. pont).

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperesek statisztikai táblázattal és abban való elhelyezéssel kapcsolatos cikkbeli közlés (13. pont) tekintetében előterjesztett keresetét, mivel a közölt adatok valós adatokat tartalmaztak. Megjegyezte, hogy önmagában egyetlen adat, táblázat nem alkalmas arra, hogy egy bíróság működését átfogóan jellemezze.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint határozott.

Az elsőfokú ítélet ellen mind a felperesek, mind az alperes fellebbezést terjesztett elő.

A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérték kereseti kérelmüknek megfelelően. Hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a körülményt, hogy az általa hivatkozott 30/1992. (V. 26.) AB és a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatok büntetőjoggal kapcsolatos következtetéseket és megállapításokat tesznek, míg a jelen eljárásban a polgári jog szabályai szerint kértek jogvédelmet.

Kiemelték, hogy a cikket a maga egészében, összefüggéseiben kell értékelni és nem lehet figyelmen kívül hagyni a társadalmi közfelfogásra, értékítéletre gyakorolni kívánt hatását. Utaltak az 1995. április 26-án kelt Emberi Jogok Európai Bírósága által a Práger és Oberschlick-Ausztria ügyben hozott ítéletre, az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB határozatának V/3. pontjára, az 1986. évi II. törvény 11. § (1) bekezdésének b) és c) pontjára valamint a Római Egyezmény 10. cikk 1. és 2. pontjára, továbbá a Győri Ítéltábla Pf.I.20.458/2006/9. számú ítéletére. Kifejtették, hogy a bírósági szereplés jellegétől függően lehet közszereplő, de nem közszereplő a tárgyalás során. A II. rendű felperes a cikkben felhozottak körében nem közszereplőként járt el.

Tévesnek tartották az elsőfokú ítéletet abban a körben is, hogy azt fejtette ki, miszerint az Alkotmány a véleménynyilvánítási szabadság megfogalmazásánál nem tesz különbséget tényközlés és értékítélet között.

Sérelmezték azt a megállapítást is, amelyben az elsőfokú bíróság kinyilvánította, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága független annak valóságtartalmától is, és önmagában valamely tény közlését is elfogadhatónak tartja véleményként. Ez a megállapítás tartalmától fosztaná meg a Ptk. 79. §-ában foglaltakat és szemben áll a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalásával. Utaltak a Győri Ítéltábla ítéletére, amely szerint a tényállítást nem teszi véleménynyilvánítássá az, hogy véleménybe burkoltan jelenik meg.

Hivatkoztak a Magyar Értelmező Szótárra, amely szerint tény a valóság egy mozzanata, ami van, megtörtént, amit megtettek, míg a vélemény valakiről, valamiről alkotott nézet, ítélet, felfogás. Tehát a tény minden esetben bizonyítható, mert objektív, a vélemény pedig értelemszerűen szubjektív. Az elsőfokú bíróság ítéletében több esetben véleménynyilvánításként kezelt valótlan tényállítást, illetve való tény hamis színben való feltüntetését, ezért téves következtetésekre jutott.

A cikk címeivel kapcsolatosan (1. pont) vitatták, hogy a közöltek értékítéletnek minősülnek, tényközlésről van szó álláspontjuk szerint, amelyek bizonyításra szorulnak. A zűrök, botrányok és anomáliák kifejezést az írás nem jelzőként, hanem jelen idejű tényként használja. A cikkben az alperes azt állította, hogy a ... megyei ítélezésben zavaros helyzet, a rend felbomlása következett be, szélesebb körben megbotráncozást okozó eset, illetve ez keltette felháborodás történt, a szabályostól való eltérés, rendellenesség volt, illetve van. Ezt a közlést az ítélezési tevékenységhez kapcsolja, ami a megyei igazságszolgáltatásra és annak egészére rendkívül hátrányos megítélés kialakítására alkalmas. Ezeket a tényállításokat véleménynyilvánításként elfogadni téves döntés.

Az elsőfokú bíróság ítélete amiatt is téves, mert nem csak valótlan tényállítás, hanem a való tény hamis színben való feltüntetése is alapot ad sajtóhelyreigazítás, akár minősítés, értékelés formájában történik a közlés. Nem foglalkozott az elsőfokú ítélet azzal az időbeli csúsztatással, hogy „napjainkra kiderült” és, hogy olyan eseményekről szól az írás, amelyek az elmúlt évtizedben kísérték a bíróságok működését. Az a körülmény, hogy alperes számára most vált ismertté valami, nem jelenti azt, hogy joggal használja a „mindaddig titokban maradt anomáliák, rendellenességek” kifejezést. Nem minősíthető véleménynek az, hogy a szélesebb nyilvánosság előtt ezek a problémák nem voltak ismertek, ezzel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint is tényállítást tesz az alperes. Az elsőfokú bíróság nem foglalkozott azzal, hogy az 1999-2000-es években történtek nem az elmúlt évtizedre voltak jellemzőek, nem ezek kísérték a bíróságaik működését, ezek a korábbi évekre is csak részben voltak igazak. Tehát a közöltek a való tény olyan meghamisítását jelentik, amely igényli a Ptk. 79. §-ának alkalmazását. A „titokban maradt” kifejezés szintén tényállítás, ez azt jelenti, hogy mások elől elhallgatott, leplezett tényeket megőrzi, nem árulja el. A cikkben említett eseményeket a megyei bíróság nem hallgatta el mások elől, nem

leplezte el. A cikk által sugallt elvárás komolytalan, miszerint minden intézmény a működése során előforduló hibát, gazdálkodási problémát közhírré kell hogy tegyen, újságban megjelentessen.

A tempó felvételéről közöltek (2. pont) tekintetében arra hivatkoztak, hogy betöltetlen státuszok miatt nem tudták egyes városi bíróságok a hátralékot ledolgozni, amennyiben az újságcikk megemlítette volna az állandósult létszámhiányt, a betöltetlen státuszok arányát, az újságolvasó a felhívott gondokra magyarázatot kapott volna.

A problémák indokolásával kapcsolatos szövegrész (3. pont) vonatkozásában azt fejtették ki, hogy a fluktuáció és a létszám hiány nem azonos fogalmak. Amennyiben a jelentős hátralék a fluktuáció gyorsaságára lett volna visszavezethető, akkor ez a bíróság igazgatási szervezetében jelentkező gondokra utalhat. Ezzel szemben a hátralék felhalmozódásának egyetlen oka az volt, hogy a bírósági szervezeten kívülálló okból a büntető bírói utánpótlást nem tudták biztosítani. Így az alperes terhére megállapítható a való tény hamis színben való feltüntetése.

A teljes anyagi csőd kifejezése (4. pont) a cikkben tényállításként szerepel. Azt nem tették vitássá, hogy az ítélet indoklásában foglalt megállapításokat tartalmazza az alperes által csatolt ... jegyzőkönyv, azonban nem megalapozott az a következtetés, hogy annak szövege indokolja az alperes általi teljes anyagi csőd kifejezés használatát. A jegyzőkönyv rögzítette a II. rendű felperes ... meghallgatása során tett nyilatkozatát, amelyben a likviditási problémák okaként az eredetileg is alultervezett költségvetést, az ... által elrendelt zárolást és a fővárosi bírók besegítéséből eredő többletkiadások be nem tervezését jelölte meg. Ha az alperes által használt szóösszetételt a cikk egésze szempontjából vizsgálat tárgyává tesszük, az olvasóban olyan következtetés levonására ad alapot, miszerint kizárólag az I. rendű felperes működésén belüli gazdálkodás eredményezte az ... által is likviditásként kezelt problémát. A csatolt 2002. évre vonatkozó újságcikk utalt arra, hogy nem egyedülálló esetről volt szó a bírósági szervezetben, fizetéseképtelenné vált a Legfelsőbb Bíróságon kívül 12 más megyei bíróság is. Mindezek alapján tehát a közlés valós tény hamis színben való feltüntetésének minősül.

Az eltűnt akták felkutatásával kapcsolatban (7. pont) sem értettek egyet az elsőfokú ítéletben foglaltakkal, álláspontjuk szerint a kaotikus állapotok kifejezés nem véleménynyilvánítás, hanem ténymegállapítás.

A cikkben a leváltás lehetőségével kapcsolatban megfogalmazottak (8. pont) körében a felperesek szerint az elsőfokú bíróság téves jogi következtetésre jutott a rendelkezésre álló bizonyítékokból. ... tanúvallomását nem tartották elégségesnek annak bizonyítására, hogy kormányzati dokumentumok által igazoltan az igazságügyi tárcánál fontolóra vették II. rendű felperes leváltását. A becsatolt dokumentum egy ... ülésre vonatkozó ... hivatali előterjesztés, amelyen kézírással egy megjegyzés található. Ez csupán annyit dokumentál, hogy valakiben felmerült valahol a II. rendű felperes leváltásának lehetősége. Az, hogy az Igazságügyi Minisztérium szakállamtitkára ötletét rávezette a feljegyzésre,

nem azonosítható a minisztériumi döntéssel. Utalt ebben a körben ... tanúvallomásában foglaltakra, miszerint ezeket az anyagokat a minisztérium megfelelő főosztálya készíti, egy vagy két személy, az államtitkár, illetve a miniszter részére. A tanú arra utalt, hogy ez az irat a minisztérium által az ... ülésen képviselendő álláspontot rögzítené. Ezzel szemben a tanú a jegyzőkönyv későbbi részében a feljegyzéssel kapcsolatosan a javaslat, ötlet kifejezést használta, hozzátevé, hogy a cikk sem tartalmaz ennél többet. A tanú vallomása azonban téves, mivel a napirendi előterjesztést nem a minisztériumban készítették. Téves az a következtetés, hogy vélhetően ... államtitkár kézzel írott feljegyzése az igazságügyi tárca személyi kérdésekben hozott döntésével lenne azonosítható. A tanú az ... 2005. július 5-i ülésének 1/8. napirendi pontjával kapcsolatban megerősítette, hogy ez az irat felel meg a döntéshozatal minisztériumi gyakorlatának, mivel annak másik oldalán dőlt betűvel, gépírással olvasható, hogy a „javaslat támogatható”. A két dokumentum összehasonlításával megállapítható, hogy utóbbi esetben a minisztérium vezetése a napirendi pont javaslata vonatkozásában döntést hozott, miszerint az támogatható. Ugyanakkor a 31. napirendi pont végén semmilyen gépelt feljegyzés nem szerepel. Egy adott napirendi ponttal kapcsolatos minisztériumi döntést a 2006. július 5-i dokumentummal igazoltan az előterjesztésen írásban rögzítették, hogy az alperes által hivatkozott dokumentumon levő kézzel írott feljegyzés nem igazol többet, mint valakinek esetleges elképzelését, kérdőjelesen. Nem lehet megalapozottan hivatkozni a bizonyítási eljárás során be nem azonosítható személy kézírással rögzített felvetésére, mint kormányzati dokumentummal igazolt előterjesztésre. Így tehát az alperes nem tudta bizonyítani a kormányzati dokumentum létét, amire a cikkben hivatkozott.

Az ... „szemet huny” közléssel kapcsolatban (9. pont) vitatták a felperesek, hogy a cikk irányultsága nem más, mint az ... tevékenységének értékelése. A cikk vonatkozó része a felperesekre is kiható következtetések levonására alkalmas tényállítás, mivel az olvasóban olyan képzetet teremt, mintha a célvizsgálati jelentés negatív megállapításokat tartalmazna a büntetőítélkezésre vonatkozóan, azonban valamilyen oknál fogva az eltusolásra került. A célvizsgálat pozitív megállapításokat tett a megye bíráinak erőfeszítésére, így tehát rendelkeznek kereshetőségi joggal ebben a körben, és tényállításról van szó, nem véleménynyilvánításról.

Az éveken át eltitkolt botrányos eseményekkel kapcsolatos megállapítások körében hivatkoztak az 1. pontban szereplő indoklásra. A statisztikai táblázat tekintetében vitatták az elsőfokú ítélet megállapítását, álláspontjuk szerint tudatos volt az adatsor módosítása.

Az alperes fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérte a következők alapján. Az elsőfokú bíróság által elrendelt helyreigazítás első fordulatát tudomásul vette, mivel a perben ismertté vált adatok nem támasztották alá a cikk alapjául szolgáló tanulmányból levont állítást.

A helyreigazítás második fordulatával kapcsolatban érdemi fellebbezést terjesztett elő. Hivatkozott arra, hogy a híreszteléssel kapcsolatos általános törvényi előírással összefüggésben a Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalásában kivételt fogalmazott meg, amikor a büntetőeljárásról való tájékoztatással foglalkozott, és kimondta, hogy nincs helye sajtó-helyreigazításnak, amennyiben a sajtószerv a valóságnak megfelelően tájékoztatja olvasóit a vádirat tartalmáról, a nyilvános tárgyalásról, illetve a nem jogerős büntető bírósági ítéletről. Ezt követően a jogirodalom által kidolgozott álláspont szerint a büntetőeljárásokon kívül más hatósági eljárásokról szóló tudósítások esetében is alkalmazni kell a sajtó-helyreigazítás körében a PK 14. számú állásfoglalást. Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság Pf.IV.20.784/1991. számon és a BH 2002/51. szám alatt ebben a körben közzétett döntésére. Előadta, hogy a cikknek a per tárgyát képező kijelentése az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumnak egy olyan dokumentumán alapul, amely az IRM első számú vezetőjének, mint az ... egyik tagjának felkészítésére szolgált. Ezt a tárgyaláson tanúként meghallgatott ... jogszociológus kifejtette. A bizonyítékok között csatolt minisztériumi dokumentumban szerepel az, hogy a legelnehezültebb ügyfeldolgozási és személyzeti gondokkal küszködő bíróságon a ... és az ...on ugyancsak a két korábbi vezető kapott 6 évre ismételt kinevezést. A minisztériumi megállapítás és az azt ismertető cikkbeli mondat tartalmilag megfelel egymásnak. Az elsőfokú ítélet szerint az objektív valóságra tekintettel a ... mégis köteles helyreigazítást közölni. A cikkben hivatkozott minisztériumi forrás állítása, illetve az objektív valóság közti ellentmondás nem hárítható kizárólagosan az alperesre. A helyreigazítás szövegéből legalább annak ki kell tűnnie, hogy a sajtó a szóban forgó ügyben kormányzati kompetenciával és szakértelemmel rendelkező minisztérium hiteles iratát idézve közölte azt amit közölt. Így a helyreigazítás szövegének a fenti kettőséget tükröznie kell. A Ptk. 79. § (1) bekezdésének utolsó fordulata szintén megköveteli ezt, amikor arról rendelkezik, hogy a helyreigazításból annak is kell tűnnie, hogy melyek a való tények. Ezért a helyreigazítás második fordulatát akként kérte meghatározni, hogy: „Az Igazságügyi és Rendészeti Minisztérium egy önmagában helyesen idézett, valójában azonban téves dokumentuma alapján valótlanul híreszteltük, hogy a I.rendű felperes neve elnöke újabb megbízást adott volna a ... elnökének.”.

Az elsőfokú bíróság által megállapított helyreigazítás harmadik fordulata vonatkozásában az ítélet megváltoztatását és az alperes helyreigazításra kötelezésének mellőzését kérte. Kifejtette, hogy az elrendelt helyreigazítási szöveg nem felel meg az eljárás során bizonyítást nyert tényeknek, a bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a statisztikai manipulációk esetében nem tényállítás történt, csupán véleményt fogalmazott meg a cikk, ezzel szemben pedig nincs helye sajtó-helyreigazításnak. Az ítélet rendelkező része és indokolása olyan látszatot kelt, mintha az alperes és a cikkben közelebbről meg nem jelölt, a per során konkrétan megnevezett minisztériumi főhivatalnok bűncselekmény alapos gyanújáról tett volna említést a felperes megyei elnök vonatkozásában. Az

alapos gyanú egy olyan büntető eljárásjogi kategória, amihez egy nyomozati folyamat végén, egy logikai lánc utolsó mozzanataként jutnak el a hatóságok. Ha a jelen per tárgyát képező cikk valóban bűncselekmény alapos gyanújáról tett volna említést a felperessel kapcsolatban, akkor az elsőfokú bíróság több joggal állapíthatta volna meg azt, hogy a szóban forgó minősítés a hatóságok monopóliuma. Azonban ez a terminus technikus nem szerepelt az írásban, sőt az elsőfokú eljárásban sem hangzott el. A cikk írója az események minősítésére a bűncselekmény gyanús statisztikai manipuláció kifejezést használta. A cikk 5. bekezdése pedig anonim módon arról számolt be, hogy az ...-vizsgálat során az is elhangzott, hogy ami történt, bűncselekmény. Ez utóbbi értékelésről, amely véleményt tartalmaz, a per során kiderült, hogy valóban elhangzott, leírásra került egy volt büntetőbíró, az IRM korábbi államtitkára részéről. Így tehát az elsőfokú bíróság „feltranszformálta” a szóban forgó véleményeket, amikor nem csupán gyanúról, hanem alapos gyanúról tett említést. Így ezen a ponton túlterjeszkedett a kereseti kérelmen is.

Mindezekon túlmenően kifejtette azt is, hogy a második helyreigazítani rendelt állításnak és a harmadik kötelezés első felének kizárólag a II. rendű felperes, mint magánszemély az érintettje. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy az elsőfokú bíróság megalapozatlanul fogadta el a keresetét, kifejtve, hogy a cikk megjelenése után érkezett helyreigazítási kérelem mindkét felperestől érkezettnek tekintendő. Ebben a körben a 2008. március 10-i alperesi előkészítő iratban foglaltakra hivatkozott. Az elsőfokú bíróság az alperes szerint elmulasztotta annak vizsgálatát, hogy a rendelkezésre álló egyéb tények alapján milyen következtetés vonható le a II. rendű felperes szándékára, csupán a helyreigazítási kérelem tartalomelemzésére hivatkozott. A II. rendű felperes a jelek szerint azért nem írta alá a helyreigazítási kérelmet, mert elegendőnek tartotta, ha azt a megyei bíróság küldi el a szerkesztőségnek. Amennyiben a kérelem aláírását mindkét minőségének tanúsítására szánta, felmerül a kérdés, hogy miért tartotta szükségesnek, hogy a keresetet mindkét minőségében aláírja. Az aláírás következtelensége azt mutatja, hogy a helyreigazítás elküldésekor úgy gondolta a II. rendű felperes, hogy elég, ha a megkeresést a megyei bíróság küldi, majd az érvényesíti a magánszemély II. rendű felperesi igényeket is. A keresetben más tévedés is előfordul, ami a keresetösszeíró jog téves értelmezésével van kapcsolatban. A Fővárosi Bíróság a 9. tényállítás vonatkozásában megállapította, hogy a felpereseknek nincs keresetösszeíró joga, ezért a keresetet elutasította. A sajtó-helyreigazítási pert a jogosultnak személyesen kell megindítania. A II. rendű felperes és ezáltal az általa képviselt I. rendű felperes is figyelmen kívül hagyta ezt, ennek pedig tényszerű megnyilvánulása, hogy az ...-ra vonatkozó tényállítással kapcsolatban is keresetet terjesztett elő. Ugyanennek a folyamatnak az eredménye az, hogy a II. rendű felperes nem írta alá a helyreigazítási kérelmet. Erre figyelemmel ez okból is indokolt az ítélet megváltoztatása.

A felek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet általuk nem fellebbezett részének helybenhagyását kérték.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdésének megfelelően csupán a fellebbezési kérelmek és ellenkérelmek korlátai között bírálhatta felül. E körben eljárva megállapította, hogy a felperesek a fellebbezése nem alapos, az alperes fellebbezése részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján helyesen állapította meg a tényállást, amelyre alapított jogi következtetésével és érdemi döntésével a másodfokú bíróság is nagyrészt egyetértett.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítélet felülbírálata során mindenekelőtt az alperesi fellebbezésben felvetett eljárásjogi kérdéseket vizsgálta meg.

Az alperes fellebbezésében kifogásolta, hogy a per megindítását megelőző eljárásban a II. rendű felperes a helyreigazítási kérelmet nem írta alá, csupán a kereseti kérelmen szerepel az aláírása. A másodfokú bíróság megállapította, hogy a helyreigazítási kérelmen szereplő aláírás a II. rendű felperestől származik, aláírását mind az I. rendű felperes képviselőjében, mind saját nevében gyakorolta, ami a kérelem tartalmából is kitűnik, így tehát a helyreigazítási kérelem saját személyében is előterjesztettnek minősül.

Az alperes arra is hivatkozott, hogy a II. rendű felperes nem képviselheti a megyei bíróságot. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a Bszi. rendelkezései, valamint a 7/1999. OIT határozat alapján a megyei bíróság elnöke képviselői jogosultsággal rendelkezik a megyei bíróság vonatkozásában.

Az alperes azt is kifogásolta, hogy a megyei bíróság nem jogosult a helyi bíróságok nevében helyreigazítást kérni. A Bszi. 19. § (5) bekezdése, valamint a Bszi. 20. § (3) bekezdése alapján megállapítható, hogy a helyi bíróságok nem rendelkeznek perbeli jogképességgel, így tehát a személyüket érintő kérdésekben a megyei bíróság jogosult eljárni.

Mindezek alapján tehát az alperes eljárási kifogásai nem voltak megalapozottak.

A perbeli jogvita érdemi elbírálása tekintetében a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan ismertette a jogvita elbírálása során alkalmazandó jogszabályi rendelkezéseket.

A Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza, hogy a sajtó-helyreigazítás olyan sajátos személyiségvédelmi eszköz, amelynek érvényesítésére csak a jogszabályban meghatározott körben és a jogintézmény társadalmi rendeltetésének megfelelően kerülhet sor. A sajtó-helyreigazítási per tárgya kizárólag a közölt vagy híresztelt tények tartalmi valósága lehet.

A Ptk. 79. § (1) bekezdése értelmében ugyanis, ha valakiről folyóirat valótlan tényt közöl vagy híresztel, illetőleg való tényeket hamis színben tüntet fel, követelheti olyan közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlemény mely tényállítása valótlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben, illetőleg melyek a való tények.

A másodfokú bíróság kiemeli, hogy nem adhat alapot helyreigazításra a személyiségi érdekek esetleges sérelme, ha az nem tényállítás útján valósul meg.

A vélemény helyreigazítása iránt akkor érvényesíthető igény, ha a közlemény a véleménynyilvánításon keresztül véleménybe burkoltan állít valótlan tényt, vagy tünteti fel a való tényeket hamis színben. Vélemény, következtetés akkor ad alapot helyreigazításra, ha az valótlan tényállításon alapul, valótlan tényállítást fejez ki, illetve a valóságot hamis színben tünteti fel. Ebből a szempontból a közléseket nem formálisan, hanem tartalmilag kell vizsgálni és összefüggésükben kell figyelembe venni. Ennek megfelelően a sajtó-helyreigazítás speciális eljárás, így amennyiben az megállapítható, hogy a sérelmezett közlés véleménynek minősül, akkor az már nem vizsgálható, hogy ez a véleménynyilvánítás alkotmányos határain túllépett-e vagy sem, mivel ebben az esetben egyértelműen nem tényállításról van szó, amely esetben helyreigazításnak sincs helye.

Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB és 36/1994. (VI. 24.) AB határozataira, amelyeket a töretlen bírói gyakorlat a polgári jogviták elbírálása során is alkalmaz, és irányadónak tekint.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperesek közszereplők, azonban mivel jelen esetben sajtó-helyreigazítási perről van szó, és a közszereplők nagyobb tűrési kötelezettsége csupán a velük szemben megfogalmazott véleményekkel, kritikákkal szemben magasabb az átlagosnál, így annak a ténynek, hogy a felperesek közszereplők, az ügy eldöntésénél nem volt értékelhető jelentősége. A valótlan tényállításokat a közszereplők sem kötelesek eltérni.

A fellebbezéssel érintett egyes közlések tekintetében a Fővárosi Ítéltábla a következőket állapította meg.

Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az 1., 2., 4., 7. és 12. pontban sérelmezett közlések véleményt tartalmaztak, így azok tekintetében a Ptk. 79. § (1) bekezdése és a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalása alapján sajtó-helyreigazítás nem rendelhető el.

Az 1. pontban azt sérelmezték a felperesek, hogy a cikk zűről, anomáliákról és azok elmúlt évtizedben való titokban maradásáról szólt, a 12. pont pedig az éveken át eltitkolt botrányos eseményekre vonatkozó közlést tartalmazta. Megállapítható volt, hogy a zűrök, anomáliák, botrányok kifejezések véleményt tartalmaznak, amelyek alapját a cikkben szereplő tények adták, így az elévült bűncselekmények, a pénzügyi szabálytalanságok, az eltűnt akták és az ügyhátralék. Tekintettel arra, hogy ezek a tények valósak, az azokból levont következtetés, arra alapított vélemény nem ad alapot a helyreigazításra. Ugyanígy valós tényekre alapított véleménynek minősül az is, hogy mindez titokban maradt, mivel a cikk maga 2008-ban íródott, és ebben a körben olyan

kérdésekkel foglalkozott, amelyet az ... 1999. és 2000. között vizsgált, azonban ezek a cikk megírásáig nagyobb nyilvánosságot nem kaptak.

Szintén véleménynek minősül az írás munkatempóra vonatkozó közlése (2. pont), amit arra alapított a szerző, hogy 2000. január 1-től 2002. december 31-ig célvizsgálatot rendelt el az ..., ugyanis a befejezések száma elmaradt az érkezéshez képest, a folyamatban maradt ügyek száma pedig tovább emelkedett. Ebből a cikkíró arra az álláspontra jutott, hogy a tempót nem sikerült felvenniük. Tartalmát tekintve tehát ez a közlés olyan vélemény, ami nem ad alapot helyreigazításra.

A cikk teljes anyagi csőd fennállásáról szóló közlése tekintetében is (4. pont) helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy véleménynyilvánítás történt az alperesi lap részéről, amelynek alapját az ... 2000. december 7-i ülésén a likviditási problémákkal kapcsolatban folytatott vita és az ott elfogadott 2000/88. (XII. 7.) OIT határozat képezi, amely a gazdálkodás soron kívüli felügyeleti ellenőrzését rendelte el.

A felperesek keresetükben sérelmezték azt is, hogy a cikk szerint kaotikus viszonyok állnak fenn (7. pont). A másodfokú bíróság álláspontja szerint ebben a körben a korábban már említett tényekre alapított vélemény közlésére került sor, így ez a kereseti kérelem sem volt megalapozott, ezért helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor ezt a kereseti kérelmet is elutasította.

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját abban, hogy az alábbi kereseti kérelmek keresetőségi jog hiánya, illetve valós tények közzététele miatt nem voltak megalapozottak.

Valótlan tényállítás hiányában nem volt helyreigazításra kötelezhető az alperes a 3. pontban sérelmezett közlés miatt, amely a jelzett gondok okával foglalkozott, ugyanis a cikk ebben a részében azt tartalmazta, hogy a bíróság elegendő bírói státusszal rendelkezik, viszont a fluktuáció szokatlanul nagy. Ez pedig valós tényközlésnek minősül.

Az elnök leváltásának felmerülte körében a másodfokú bíróság arra mutat rá, hogy az őt terhelő bizonyítási kötelezettség alapján nem azt kellett igazolni az alperesnek a perben, hogy a II. rendű alperes leváltására volt-e jogi lehetőség a minisztérium részéről, mert a jogvita elbírálása szempontjából nem ennek volt relevanciája, hanem annak, hogy felmerült-e a minisztériumban ez a kérdés. Ezt pedig a tanúként meghallgatott ... vallomásában alátámasztotta (8. pont).

A kereset 9. pontjában a felperesek azt a közlést sérelmezték, hogy az ... 2004. májusában, a célvizsgálati jelentés elfogadásával szemet hunyt a kérdéses ügyekben. A Ptk. 85. § (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogokat személyesen kell érvényesíteni. A Legfelsőbb Bíróság PK 13. számú állásfoglalása ezt az alapelvet akként konkretizálja a sajtó-helyreigazítási eljárásra vonatkozóan, hogy sajtó-helyreigazítást az kérhet, akinek személyére a sajtóközlemény - nevének megjelölésével vagy egyéb módon - utal, vagy akinek a személye a sajtóközlemény tartalmából egyébként felismerhető. Ez azt jelenti,

hogy mindenki csak a saját személyét érintő közlések miatt igényelhet helyreigazítást.

Ennek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felpereseknek ebben a körben nincsen keresetőségi joga, mivel a közlés magára az ...-ra, nem pedig az I. rendű felperesi bíróságra, illetve annak elnökére vonatkozott.

A statisztikai táblázattal kapcsolatos közzététel nem tartalmazott valótlan adatokat, így a törvényi feltételek hiányában sajtó-helyreigazításra nem volt kötelezhető az alperes ebben a körben sem (13. pont).

Az elsőfokú bíróságnak a sajtó objektív felelősségével és annak jogi szabályozásával kapcsolatos álláspontjával a másodfokú bíróság teljes körűen egyetértett, tekintettel arra, hogy ez az értelmezés mind a jogszabályi rendelkezésből, mind a Legfelsőbb Bíróság PK 12. és 14. számú állásfoglalásából egyértelműen kiolvasható. Ebből következően a sajtószerv nem mentesülhet a helyreigazítás kötelezettsége alól arra hivatkozással, hogy az adott információt híven közölte, ugyanis ez a magatartás valósítja meg a híresztelés törvényi tényállását. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság a kinevezéssel kapcsolatos valótlan közlés miatt elrendelt helyreigazítás tekintetében is egyetértett az elsőfokú bírósággal. Önmagában az a körülmény, hogy az igazságügyi tárca egyik jelentése tartalmazta helytelenül a közölt tény, nem érinti az alperesi sajtószerv objektív felelősségen alapuló helyreigazítási kötelezettségét. A perbeli esetben egy előkészítő iratról volt szó, nem egy folyamatban levő hivatalos eljárást illetve jogerős határozatot tartalmazó okirat ismertetéséről, így erre az esetre nem alkalmazható a Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalás II. pontján alapuló kimentési lehetőség. Így a valótlan közlésért a sajtó vétkességétől függetlenül helyreigazítási kötelezettséggel tartozik. A helyreigazítás szövegének alperes által indítványozott módosítását sem találta indokoltnak a másodfokú bíróság (10. pont), ugyanis az a tény, hogy a téves információt milyen irat tartalmazta, nem tartozik a valótlan híresztelés helyreigazítása körébe, figyelemmel az alperesi objektív felelősségre.

A felperesek kereseti kérelmük 5. pontjában sérelmezték a bűncselekmény gyanújára vonatkozó közlést. A sérelmezett kitételekkel kapcsolatban két dolog merült fel, egyrészt, hogy történt-e bűncselekmény, másrészt, elhangzott-e, hogy bűncselekmény gyanúja áll fenn.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a helyreigazítás elrendelése ebben a körben szükséges, mivel az alperes ezeket az állításokat a perben nem tudta bizonyítani, azonban annak megfogalmazását indokoltnak tartotta megváltoztatni a Legfelsőbb Bíróság PK 15. számú állásfoglalása alapján. Abban az esetben, ha a bíróság a keresetnek helyt ad, határozatában - a kérelem és ellenkérelem korlátai között - belátása szerint állapítja meg a helyreigazítás szövegét. A helyreigazító közleményből ki kell tűnnie annak, hogy a kifogásolt sajtóközleménynek mely tényállítása valótlan,

mely tényeket tüntet fel hamis színben, illetve melyek a való tények. A helyreigazítás akkor tölti be rendeltetését, ha a kifogásolt tényállítások valóságsértő voltát félre nem érthető módon közli.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság a cikk szövegéhez igazodva akként módosította a helyreigazítás szövegét, miszerint valótlan, hogy a bíróság, vagy az elnök részéről adott valótlan adatszolgáltatással kapcsolatban felmerült, hogy bűncselekmény történt.

A Fővárosi Ítéltábla a felperesek keresetének 11. pontjában sérelmezett közlés tekintetében nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, mivel a „bűncselekmény-gyanús statisztikai manipulációk” kifejezés a másodfokú bíróság megítélése szerint az újságíró következtetését tartalmazta, amely a becsatolt okiratokból megállapíthatóan nem volt a valóságtól elvonatkoztatott, így a helyreigazítás elrendelésére alapul nem szolgált, ezért a másodfokú bíróság az ezzel kapcsolatos keresetet elutasította.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, egyebekben a kifejtett indokok alapján helybenhagyta.

A felperesek által a fellebbezési eljárásban becsatolt okirat tekintetében a Fővárosi Ítéltábla rámutat arra, hogy az a Pp. 235. §-a alapján nem volt értékelhető a bizonyítékok körében, és csak megjegyzi azt, hogy a jogvita érdemi elbírálása körében egyébként sem volt értékelhető jelentősége.

A perköltség viseléséről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 81. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére és 14. §-ára, továbbá az 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdésének c) pontjára, és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ában foglaltakra.

Budapest, 2008. június 19.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.
a tanács elnöke

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k. . Győriné dr. Maurer Amália s. k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő